

— Трѣбва е Даковото хвѣрчило. Сложиха му три брѣмкала. . . Чувате ли?

Милко и Перчо се слушаха. Наистина, нѣщо, нейде си високо, трепти: брѣм-м-мъ? брѣм-м-мъ! бр-р-р-ѣм-м-мъ!

— То е, Даковото хвѣрчило!

— Да пушаме и нашето! — подкани Ицката.

— Дай макарата! — дръпна Перчо ржката на Милка.

Милко пхна ржката си въ джеба и силно я притисна надолу.

— Не я давамъ! Азъ ще пусна хвѣрчилото!

— Ти не знаешъ, дай макарата, — намѣси се Ицката.

— Не я давамъ!

— Ще кажемъ отде я взе! — заплаши го Перчо.

— Кажете!

Милко се отстриани и пусна хвѣрчилото. То се изви, залюшка се изъ въздуха и леко размаха дългата си опашка надъ кжшитѣ.

III.

— Да прерѣжемъ конеца! — шепнеше Ицката на Перча.

Перчо мълчеше.

— Нека да го биятъ! Щомъ е такъвъ. . .

Перчо пакъ мълчеше. Ицката отново подзе:

— Ще го издебнемъ, и ужъ да видимъ тегли ли — рѣзъ! . . .

Перчо го изгледа, хвана го за ржката и му пошепна нѣщо. Дватамата застанаха единъ срещу другъ, и лицата имъ свѣтнаха отъ радостъ.

— Пипнахме го! — плесна ржце Ицката.

— Нека да не дава сега хвѣрчилото! — закани се Перчо.

Тѣ припнаха и се загубиха тичешкомъ изъ улицитѣ.

Милко, сложилъ ухо на конеца, слушаше брѣмченето на хвѣрчилото.

IV.

Ицката написа на голѣмъ, бѣлъ листъ съ едри букви: „Вестникъ Последни новини“.

— Туй то! — извика Перчо.

Дватамата почнаха да се съветватъ. Тѣ пишеха на другъ листъ, зачеркваха, поправѣха. . . Най-после, подѣ